

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3966/2022
16.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босилковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Миљан Грбовић адвокат из ..., против туженог Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“, кога заступа Снежана Кнежевић Бојовић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3603/22 од 25.08.2022. године, на седници одржаној 16.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3603/22 од 25.08.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3603/22 од 25.08.2022. године

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 585/2020 од 02.06.2022. године усвојен је тужбени захтев (став први изреке) и обавезан тужени да на име разлике између припадајуће и исплаћене зараде за период од 01.02.2017. до 30.11.2019. године исплати тужиоцу износ од 2.357,26 динара са законском затезном каматом 01.06.2021. године до исплате, као и износ од 686,62 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспелости сваког појединчног износа до 31.05.2021. године (став други изреке). Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3603/22 од 25.08.2022. године одбијене су жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда (ставом другим изреке), првостепено решење о трошковима поступка преиначено тако што је обавезан тужени да исплати тужиоцу износ од 53.300,00 динара (став први изреке), као и износ од 2.880,00 динара на име трошкова жалбеног поступка (став трећи изреке).

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Побијаном другостепеном одлуком правоснажно је одлучено о захтеву тужиоца за исплату разлике између припадајуће и исплаћене зараде за период од 01.02.2017. до 30.11.2019. године, јер је утврђено да тужени није правилно утврдио цену рада - основицу за обрачун зарада, спрам планиране масе средстава за зараде за октобар 2014. године, што је имало за последицу погрешно примењену основицу за обрачун зараде и у читавом спорном периоду. Будући да је утврђено да је код туженог остало расположивих неутрошених средстава за зараде, њих је било могуће исплатити до средстава планираних Програмом пословања, па су нижестепени судови усвојили тужбени захтев, који је током поступка постављен у складу са налазом и мишљењем судског вештака, све имајући у виду обавезну примену одредаба Закона о привременом уређивању основице за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава (који је ступио на снагу 28.10.2014. године), Закона о буџету и Закона о буџетском систему, као и Закона о раду и тада важећих Колективних уговора код туженог, као и Посебних колективних уговора за јавна комунална предузећа и друга јавна предузећа Града Новог Сада.

Иако се тужени у ревизији позива на погрешну примену материјалног права, његови ревизијски наводи свде се на указивање да је чињенично стање утврђено погрешно и непотпуно услед погрешне оцене доказа и на то да се ради о статистичкој грешци који приказује вишак расположивих средстава, што није разлог за изјављивање посебне ревизије. По оцени Врховног суда, побијана пресуда је заснована на уједначеном тумачењу и примени одговарајућих одредаба материјалног права и није противна израженим правним схватањима у одлукама овог суда донетим у истој чињенично-правној ситуацији. Како се ревидент само формално позива на члан 404. ЗПП, при чему није доставио нити указује на друге пресуде у којима би био изражен другачији правни став у истој чињеничној и правној ситуацији, а нема потребе ни за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом члана 404. ЗПП.

Будући да у овом поступку предмет тужбеног захтева није одлучивање о заснивању, постојању и престанку радних односа, већ исплата новчаног потраживања, а вредност предмета спора који се побија ревизијом од 2.357,26 динара не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, изјављена ревизија је када би ревизија била увек дозвољена по члану 441. ЗПП, недозвољена, због чега ју је Врховни суд одбацио другим ставом изреке, на основу члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић